



СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та
Київській області

Слідче управління

пр-кт., Перемоги, 55/2, м. Київ, 01010, телефон (044) 281-57-17, факс (044) 253-63-02
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

м. Київ

«13» *Сорезис* 2023 року

Старший слідчий 2-го відділу СУ ГУ СБ України у м. Києві та Київській області капітан Борисенко Костянтин Юрійович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22022101110000654, зареєстрованого в Єдиному реєстрі досудових розслідувань від 22.11.2022, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 436-2, ч. 7 ст. 111-1 КК України, керуючись ст. ст. 40, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Коротасва Олександра Миколайовича, 01.11.1963 р.н., громадянина України, уродженця с. Козловка, Воронезької області, РФ, з вищою освітою, не одруженого, раніше не судимого, який зареєстрований за адресою: Одеська область, Білгород-Дністровський район, с. Кароліно-Бугаз, вул. Приморська, 11, кв. 212, фактично проживає за адресою: Київська обл., Броварський р-н, с. Пухівка, вул. Нова, буд. 23, -

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 436-2, ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилення державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, будь то політичного, економічного, військового чи іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва серпня 1975 року, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 і 2 III Конвенції про відкриття військових дій від 18 жовтня 1907 року, що вступила в дію 26 січня 1910 року і 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути негайно повідомлено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання повідомлення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки було схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Відповідно до пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту співробітництву в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність,

суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одної та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 - ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, не застосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1 – 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною та незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

Так, упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб

з числа керівництва ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і міста Севастополя, у супереччя вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня

1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН N 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН №2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, №2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, №2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, №3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому представниками влади РФ вчинено ряд дій, внаслідок чого здійснено окупацію частини території України Автономної Республіки Крим і міста Севастополя та спроба легітимізувати указані дії.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією здійснення терористичної діяльності, повинні створити враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію "Донецька народна республіка" (далі "ДНР"), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України терористичну організацію "Луганська народна республіка" (далі "ЛНР"), у складі яких утворені незаконні збройні формування.

7 квітня 2014 року, за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі АТО).

13 квітня 2014 року, через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України, виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14 квітня 2014 року №405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України "Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України", та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну АТО із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Визнання Верховною Радою України "Донецької народної республіки" і "Луганської народної республіки" терористичними організаціями, як і численні злочини вчинені їх представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України "Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України", схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року №1596-VII, Заяві Верховної Ради України "Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму", схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року №1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав - членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому постановою Верховної Ради України від 14 січня 2015 року №106-VIII, Заяві Верховної Ради України "Про відсіч збройній агресії

Російської Федерації та подолання її наслідків", схваленій постановою Верховної Ради України від 21 квітня 2015 року №337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення "ДНР" і "ЛНР" до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників терористичної організації.

Керівники терористичних організацій "Донецька народна республіка" і "Луганська народна республіка" за сприяння та координації представників влади РФ провели фіктивні референдуми про відокремлення Донецької і Луганської областей від України та проголошення їх незалежними "державами".

Незаконні збройні формування терористичних організацій "ДНР" і "ЛНР", і регулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Частиною 2 статті 1 Закону України "Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України" від 15 квітня 2014 №1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано "Донецьку народну республіку" та "Луганську народну республіку" незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними Силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Указом Президента України Володимира Зеленського №64/20211 від 24.02.2022 "Про введення воєнного стану в Україні" у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України "Про правовий режим

воєнного стану" постановлено ввести в Україні воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який у подальшому неодноразово продовжено та який діє до 21 листопада 2022 року.

Надалі, Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 14.03.2022 №133/2022 в Україні продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 26 березня 2022 року строком на 30 діб. Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 18.04.2022 № 259/2022 продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 25 квітня 2022 року строком на 30 діб. Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 17.05.2022 №341/2022 в Україні продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб. Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 12.08.2022 №573/2022 в Україні продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 23 серпня 2022 року строком на 90 діб. Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 07.11.2022 №757/2022 в Україні продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 21 листопада 2022 року строком на 90 діб.

Так, у громадянина України Коротаєва Олександра Миколайовича, після 20.02.2014, тобто початку військової операції РФ на території Автономної Республіки Крим, внаслідок якої відбулась окупація частини території України, а в подальшому послідувала збройна агресія РФ на сході України і окупація частини Донецької і Луганської областей України, виник та сформувався стійкий злочинний умисел, направлений на виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, який після початку 24.02.2022 повномасштабної війни Російської Федерації проти України в умовах воєнного стану реалізувався у вчиненні Коротаєвим О.М. конкретних злочинних дій.

Так, 30 - 31 березня 2022 року приблизно об 11 годині 00 хвилин, Коротаєв О.М., зустрів на подвір'ї будинку за місцем свого проживання за адресою: Київська область, Броварський район, с. Пухівка, вул. Нова, буд. 23 раніше знайомих Гулей С.І. та Скринника В.М. В подальшому Коротаєв О.М. діючи умисно, в умовах триваючої збройної агресії Російської Федерації проти України, на шкоду інформаційній безпеці суспільства та держави, з метою виправдовування, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, усвідомлюючи протиправний характер власних намірів, в умовах швидкого розвитку суспільства в Україні та глобального інформаційного простору де особливого значення набувають проблеми інформаційної безпеки, як складової державної безпеки України, реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на нав'язування певному колу осіб думки про правомірність збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, бажаючи настання суспільно небезпечних наслідків, промовив раніше знайомим громадянам Гулей С.І. та Скриннику В.М. вислови наступного змісту: - *«Исконно, Донецк был Русским, эта земля пренадлежит россии, руководство должно понимать это и пойти на уступки*

и отдать россии все что ей пренадлежит.», «Все что происходит в стране это вина президента и руководства, они не хотят порядка и мира в нашей стране, а от россия может нам помочь, может построить мир, они могут финансировать, они могут вывести нас в люди, а Украина сейчас отбивает «врага», но этого делать не нужно нужно идти под контроль россии, она поможет, а Украина получается сейчас под американцами и они ведут войну против россии с помощью Украины. То что сейчас происходят обстрелы и убийства мирных, это все дело рук президента – это фейк, чтобы больше просить у Америки. россия – это наш спаситель и только с Россией мы можем чувствовать себя нормально».

Згідно висновку експерта ІСТЕ СБУ від 03.02.2023 № 202/11 за результатами проведення судової лінгвістичної (семантико-текстуальної) експертизи у висловлюваннях Коротаєва О.М. міститься виправдовування збройної агресії російської федерації та заперечення збройної агресії російської федерації проти України.

Таким чином, Коротаєв О.М., підозрюється у виправдовуванні та запереченні збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 436-2 КК України.

Крім цього, не раніше 09.08.2022, більш точні дата та час органом досудового розслідування не встановлені, громадянин України Коротаєв Олександр Миколайович, знаходячись на території окупованого збройними силами російської федерації м. Херсон, діючи умисно, ігноруючи передбачений Конституцією України громадянський обов'язок щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів, діючи на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, пішов на співпрацю з державою-агресором та її окупаційною адміністрацією, а саме прийняв пропозицію від невстановлених досудовим розслідуванням осіб з числа представників окупаційної влади та збройних сил російської федерації та добровільно зайняв посаду командира незаконного збройного воєнізованого формування «Отдельный добровольческий разведовательный батальон им. В.Ф. Маргелова», створеного на тимчасово окупованій території м. Херсон представниками держави-агресора. Основними завданнями вказаного незаконного збройного воєнізованого формування є: здійснення розвідувальної діяльності, захист окупованих територій від Збройних Сил України силовим шляхом, ведення бойових дій проти Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, добровольчих формувань, що були утворені або самоорганізувалися для захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України.

Обіймаючи зазначену посаду громадянин України Коротаєв Олександр Миколайович, здійснюючи свою протиправну діяльність в інтересах держави-

агресора та з метою підтримання окупаційної влади м. Херсон, крім іншого, носить військову форму та знаки розрізнення представників збройних сил окупаційної влади російської федерації у вигляді шеврону з прапором російської федерації, схиляє місцевих мешканців до незаконного співробітництва з окупаційною владою та вступу до лав очолюваного ним незаконного збройного формування.

Таким чином, Коротасв О.М., підозрюється в добровільній участі громадянина України в незаконному збройному воєнізованому формуванні, створеному на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Старший слідчий слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан

Костянтин БОРИСЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор відділу нагляду за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Київської обласної прокуратури

Вадим ЯХНО

На підставі статті 276 Кримінального процесуального кодексу України підозрюваному невідкладно повідомлені та детально роз'яснені її права, як підозрюваної, передбачені статтею 42 Кримінального процесуального кодексу України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – негайно повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 Кримінального процесуального кодексу України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог Кримінального процесуального кодексу України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 Кримінального процесуального кодексу України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 Кримінального процесуального кодексу України;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

«__» _____ 2023 _____

Зміст письмового повідомлення про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 436-2, ч. 7 ст. 111-1 КК України оголошено та суть пред'явленої підозри мені роз'яснено «__» _____ 2023 року о «__» год. «__» хв.

Про права передбачені ст. 42 КПК України мені повідомлено та роз'яснено їх зміст.

«__» _____ 2023 _____

*Повідомлення про підозру здійснив,
письмове повідомлення про підозру вручив,
права підозрюваному повідомив та роз'яснив, а також
пам'ятку про процесуальні права підозрюваного вручив:*

Старший слідчий слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан

Костянтин БОРИСЕНКО

Оприлюдна, Р.Ю. Литишевська



13.03.23

Оприлюдна

Р.Ю. Литишевська



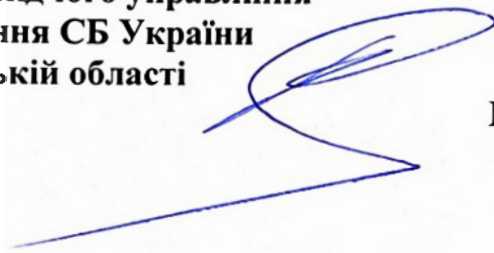
13.03.2023г.

ПОВІСТКА
про виклик підозрюваного Коротаєва О.М.

Підозрюваний **Коротаєв Олександр Миколайович, 01.11.1963 р.н.**, який зареєстрований за адресою: м. Одеська обл., Білгород-Дністровський р-н., с. Кароліно-Бугаз, вул. Приморська, 11, кв. 212, кв. 125, та проживаючий за адресою: Київська обл., Броварський р-н, с. Пухівка, вул. Нова, буд. 23, відповідно до вимог ст.ст. 133, 135, 276 Кримінального процесуального кодексу України, Вам необхідно з'явитися **23.03.2023 о 10 год. 00 хв.** до слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області за адресою: м. Київ, пр. Перемоги, 55/2, як підозрюваному у кримінальному провадженні № 22022101110000654 за ч. 1 ст. 436-2, ч. 7 ст. 111-1 КК України, з метою допиту як підозрюваного у вказаному кримінальному провадженні. При собі необхідно мати документ, який посвідчує особу.

Явка обов'язкова. У разі неприбуття на виклик слідчого без поважних причин, перелік яких наведений у ст. 138 КПК України, настають наслідки, передбачені ст. 139, 140 КПК України.

Старший слідчий слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан
13.03.2023



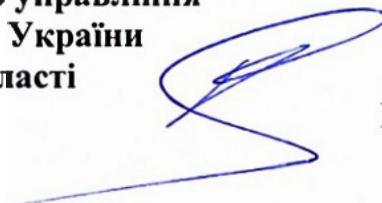
Костянтин БОРИСЕНКО

ПОВІСТКА
про виклик підозрюваного Коротаєва О.М.

Підозрюваний Коротаєв Олександр Миколайович, 01.11.1963 р.н., який зареєстрований за адресою: м. Одеська обл., Білгород-Дністровський р-н., с. Кароліно-Бугаз, вул. Приморська, 11, кв. 212, кв. 125, та проживаючий за адресою: Київська обл., Броварський р-н, с. Пухівка, вул. Нова, буд. 23, відповідно до вимог ст.ст. 133, 135, 276 Кримінального процесуального кодексу України, Вам необхідно з'явитися **22.03.2023 о 10 год. 00 хв.** до слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області за адресою: м. Київ, пр. Перемоги, 55/2, як підозрюваному у кримінальному провадженні № 22022101110000654 за ч. 1 ст. 436-2, ч. 7 ст. 111-1 КК України, з метою допиту як підозрюваного у вказаному кримінальному провадженні. При собі необхідно мати документ, який посвідчує особу.

Явка обов'язкова. У разі неприбуття на виклик слідчого без поважних причин, перелік яких наведений у ст. 138 КПК України, настають наслідки, передбачені ст. 139, 140 КПК України.

Старший слідчий слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан
13.03.2023



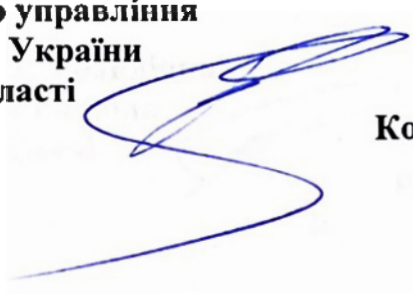
Костянтин БОРИСЕНКО

ПОВІСТКА
про виклик підозрюваного Коротаєва О.М.

Підозрюваний **Коротаєв Олександр Миколайович**, 01.11.1963 р.н., який зареєстрований за адресою: м. Одеська обл., Білгород-Дністровський р-н., с. Кароліно-Бугаз, вул. Приморська, 11, кв. 212, кв. 125, та проживаючий за адресою: Київська обл., Броварський р-н, с. Пухівка, вул. Нова, буд. 23, відповідно до вимог ст.ст. 133, 135, 276 Кримінального процесуального кодексу України, Вам необхідно з'явитися **21.03.2023 о 10 год. 00 хв.** до слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області за адресою: м. Київ, пр. Перемоги, 55/2, як підозрюваному у кримінальному провадженні № 22022101110000654 за ч. 1 ст. 436-2, ч. 7 ст. 111-1 КК України, з метою допиту як підозрюваного у вказаному кримінальному провадженні. При собі необхідно мати документ, який посвідчує особу.

Явка обов'язкова. У разі неприбуття на виклик слідчого без поважних причин, перелік яких наведений у ст. 138 КПК України, настають наслідки, передбачені ст. 139, 140 КПК України.

**Старший слідчий слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан
13.03.2023**



Костянтин БОРИСЕНКО